

Sygn. akt XVII AmE 243/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant – sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2020 r., znak: (...). (...)(...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 243/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 lipca 2020 r., znak: (...). (...)(...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256, z późn. zm.) i art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) **Sp. z o.o.** z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP):(...)orzekł:

I. iż przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP):(...), **naruszył warunek 2.2.7. koncesji** na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją Prezesa URE z dnia 14 grudnia 2006 r. nr (...) ze zm., w ten sposób, że na stacji paliw płynnych zlokalizowanej w miejscowości B., ul. (...), użytkował odmierzacz paliw ciekłych bez ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej, co stanowi naruszenie przepisów prawa określone w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2020 r. poz. 140 z późn. zm.), w związku z § 5 pkt 4 lit. d rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13 kwietnia 2017 r. w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli (Dz. U. z 2017 r. poz. 885);

II. za działania opisane w punkcie I wymierzam przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (**NIP**): (...), karę pieniężną w wysokości **2.500 zł** (słownie: dwa tysiące pięćset złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył **(...) Sp. z o.o.** z siedzibą w S. zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

- 1) art. 6, 7, i 77 § 1 k.p.a., poprzez zaniechanie wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego oraz brak wnikliwego wyjaśnienia stanu faktycznego, a w konsekwencji poczynienie ustaleń faktycznych nieznajdujących uzasadnienia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, polegającym na przyjęciu, że spółka naruszyła warunek 2.2.7. koncesji,
- 2) art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez zaniechanie odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej w sytuacji, gdy brak jest podstaw do przyjęcia, że stopień społecznej szkodliwości czynu był wyższy niż znikomy.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołujący wniósł o:

- 1) uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i umorzenie postępowania,
- 2) ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej,
- 3) ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji i obniżenie wymiaru nałożonej kary pieniężnej, w przypadku uznania, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające odstąpienie
- 4) zasądzenie na rzecz (...) sp. z o.o. kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. na wypadek wyznaczenia posiedzenia przygotowawczego, zwolnienie na podstawie art. 205^s § 3 k.p.c. pozwanego (Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki] od obowiązku stawienia się na posiedzenie przygotowawcze, gdyż z okoliczności sprawy wynika, że udział pełnomocnika pozwanego będzie wystarczający,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 14 grudnia 2006 r. nr (...), z późn. zm., Prezes URE udzielił przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), koncesji na obrót paliwami ciekłymi. **/k. 23v akt adm., okoliczność bezsporna/**

Pismem z 17 stycznia 2020 r., znak: (...), Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w P. poinformował organ regulacyjny, iż Koncesjonariusz nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 8k ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo o miarach (Dz.U. z 2020 r., poz. 140 z późn. zm.) poprzez nieterminowe zgłoszenie do legalizacji ponownej odmierzacza gazu ciekłego propan-butan o numerze fabrycznym (...), nr czujnika objętości (...), zainstalowanego na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości B., ul. (...). **/k. 1akt adm./**

Legalizacja dla ww. odmierzacza wygasła w dniu 1 września 2019 r., a zgłoszenie do ponownej legalizacji nastąpiło w dniu 15 listopada 2019 r. /k. 3, k. 2, k. 23v akt adm./

Świadectwo legalizacji ponownej dla ww. odmierzacza paliw zostało wystawione przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w P. w dniu 18 listopada 2019 r. **/k. 27 akt adm./**

Pismem z dnia 27 lutego 2020 r. Nr (...). (...)(...), Prezes URE zawiadomił Koncesjonariusza o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z możliwością zaistnienia naruszenia warunku 2.2.7. udzielonej Koncesjonariuszowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, w brzmieniu obowiązującym w dniu zaistnienia zdarzenia wskazanego w informacji uzyskanej z Okręgowego Urzędu Miar w P.. Jednocześnie, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 78 Kodeksu postępowania administracyjnego, Prezes URE wezwał Koncesjonariusza do złożenia wyjaśnień, przedstawienia dokumentów mających, w opinii Koncesjonariusza, znaczenie dla sprawy oraz przedłożenia oświadczenia o przychodach i dochodach osiągniętych w 2019 r. z działalności koncesjonowanej. **/k. 4-5v, k. 6 akt adm./**

Przedsiębiorca w odpowiedzi wyjaśnił, że odmierzacz gazu ciekłego o numerze fabrycznym (...) nie posiadał legalizacji w okresie od 1 września 2019 r. do 18 listopada 2019 r., oraz załączył aktualne świadectwo legalizacji ponownej przedmiotowego odmierzacza paliw ciekłych, dołączył także dokumenty dotyczące sytuacji finansowej firmy. **/k. 23-24 akt adm./**

Pismem z dnia 30 czerwca 2020 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego, informując go równocześnie, iż nie może się zapoznać osobiście z zebrany materiał dowodowy w związku z wprowadzonym stanem epidemii. Koncesjonariusz został również poinformowany o możliwości złożenia dodatkowych wyjaśnień w sprawie w terminie 14 dni od otrzymania niniejszego zawiadomienia. **/k. 34-34v akt adm./**

Zawiadomienie to zostało prawidłowo dostarczone w dniu 6 lipca 2020 r., Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do złożenia dodatkowych wyjaśnień. **/k. 35 akt adm./**

Koncesjonariusza, osiągnął on w 2019 r. przychody z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł. **/k. 25-26v akt adm./**

Koncesjonariusz był uprzednio karany przez Prezesa URE za naruszenie warunku koncesji objętego niniejszym postępowaniem - prawomocne decyzje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki:

- z dnia 31 lipca 2019 r., znak (...). (...)(...), kara w wysokości 6.000 zł;

- z dnia 5 grudnia 2019 r., znak: (...). (...)(...), kara w wysokości 11.000 zł). **/bezsporne/**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz twierdzeń stron, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że powód w Odwołaniu nie zakwestionował, że przyrząd pomiarowy – odmierzacz gazu ciekłego propan-butan o numerze fabrycznym (...), nr czujnika objętości (...), zainstalowany na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości B., ul. (...), nie posiadał ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE jako organ koncesyjny, określa w koncesji „szczegółne warunki wykonywania działalności objętej koncesją”, a obowiązkiem każdego koncesjonowanego przedsiębiorcy jest ich przestrzeganie.

Z kolei zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e. stanowiącego podstawę prawną do nałożenia na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej, w myśl którego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Brzmienie wyżej wymienionego przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, pod jakimi koncesja została wydana, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e. stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

Wskazania wymaga w tym miejscu, że Koncesja to publicznoprawne uprawnienie podmiotu przyznane decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, spełniającemu ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r., III RN 34/98, OSNP 1999, nr 5, poz. 157).

Zgodnie z art. 8k ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo o miarach przyrząd pomiarowy powinien być zgłaszany do legalizacji ponownej przed upływem okresu ważności legalizacji pierwotnej, jednostkowej albo poprzedniej legalizacji ponownej, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 9 pkt 4.

Wykonanie ponownej legalizacji przyrządu pomiarowego na stacji paliw w sposób nieterminowy, co przełożyło się na 2,5 miesięczny okres działalności eksploatacji ww. urządzenia pomiarowego bez wymaganej prawem legalizacji, stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji.

Zgodnie z warunkiem 2.2.7. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z 14 grudnia 2006 r. Nr (...) w brzmieniu nadanym decyzją z dnia 3 października 2019 r. Nr (...). (...)„Koncesjonariuszowi nie wolno stosować w obrocie paliwami ciekłymi przyrządów pomiarowych, w tym w szczególności odmierzaczy paliw ciekłych bez wymaganych dowodów prawnej kontroli metrologicznej lub niespełniających wymagań tej kontroli”.

Świadectwo legalizacji ponownej dla ww. odmierzacza paliw zostało wystawione przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w P. w dniu 18 listopada 2019 r.

Użytkowanie do odmierzania paliw ciekłych odmierzaczy niespełniających wymagań metrologicznych, stanowi naruszenie przepisów prawa określone w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz.U. z 2020 r. poz. 140 z późn. zm.), w związku z § 5 pkt 4 lit. d rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13 kwietnia 2017 r. w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli (Dz.U. z 2017 r., poz. 885).

Zdaniem Sądu powód swoim zachowaniem naruszył powyższy warunek koncesji poprzez użytkowanie dwóch odmierzaczy paliw ciekłych nieposiadających ważnych dowodów prawnej kontroli metrologicznej. Odmierzacze te są niewątpliwie przyrządami pomiarowymi, które wymagają uzyskania stosowanej legalizacji, której powód nie posiadał.

Stosownie do treści art. 26 ust. 1 pkt 2 prawa o miarach Kto wbrew przepisom ustawy (...) stosuje bądź przechowuje w stanie gotowości do użycia przyrządy pomiarowe, podlegające prawnej kontroli metrologicznej bez wymaganych dowodów tej kontroli lub niespełniające wymaga podlega karze grzywny.

Stwierdzić należy, że odmierzacze paliw ciekłych należą do przyrządów podlegających prawnej kontroli metrologicznej o jakich mowa w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli z dnia 5 sierpnia 2019 r.

Ponieważ odmierzacz paliw wchodzi w skład infrastruktury technicznej wykorzystywanej do prowadzenia działalności koncesjonowanej przez powoda, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, to powód, użytkując go bez ważnej

legalizacji na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości B., ul. (...), naruszył przepisy metrologiczne, do których stosowania był zobowiązany w oparciu o warunek 2.2.7 koncesji. Posiadanie ważnej legalizacji odmierzaczy paliw mieści się niewątpliwie w warunku przewidzianym w koncesji „utrzymania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej koncesją”.

Przedsiębiorca stwierdził w odwołaniu od zaskarżonej decyzji, że w dniu 14 listopada 2019 r., niezwłocznie po powzięciu przez pracowników spółki informacji o braku aktualnego świadectwa legalizacji jednego z dziewięciu odmierzaczy paliw na stacji w B., został wysłany odpowiedni wniosek do Okręgowego Urzędu Miar w P. (Wydział Zamiejscowy w K.), aby dopełnić ciążącego na Skarżącej obowiązku. Złożenie wniosku o dokonanie legalizacji ponownej odmierzacza, nie było wynikiem działań nakazujących ze strony organów administracji publicznej, gdyż sami zauważyliśmy to niedopatrzenie i niezwłocznie zrobiliśmy wszystko, aby je naprawić. Ponadto, Spółka (...) nie dochowała terminu zgłoszenia legalizacji ponownej przyrządu pomiarowego, lecz nie było to działanie celowe i wynikało jedynie z niedopatrzenia i co najważniejsze Spółka ostatecznie uzyskała świadectwo legalizacji ponownej przedmiotowego odmierzacza. Ponadto w otrzymanym świadectwie legalizacji z dnia 18 listopada 2019 r. wyraźnie wskazano, iż urządzenie pomiarowe działa poprawnie. Zatem nie mogło być mowy o działaniu naruszającym prawa konsumentów i narażeniu ich na ryzyko nabywania paliwa w ilości niezgodnej ze stanem faktycznym podawanym przez odmierzacz. Dlatego też, zdaniem Skarżącej, nie można uznać tego działania za działanie z dużym stopniem szkodliwości.

Zarzuty odwołania nie są zasadne, błąd pracownika polegający na niedopilnowaniu uzyskania ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej, a mający charakter incydentalny, nie wpływa na uznanie, że de facto podmiot uprawniony nie posiadał w dniu kontroli odmierzacza paliw posiadającego ważny dowód kontroli metrologicznej na prowadzonej przez siebie stacji paliw.

Ustosunkowując się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu, należy wskazać że twierdzenia powoda Sąd uznał za gołosłowne i nie poparte żadnymi argumentami, co stanowiło jedynie polemikę ze stanowiskiem organu regulacyjnego. Powód zarzucił bowiem naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy P.e. oraz art. 56 ust. 6a ustawy P.e.

Obowiązek przestrzegania przepisów wykonawczych zawartych w rozporządzenia wynika z kolei wprost z treści udzielonej przedsiębiorcy koncesji (pkt. 2.2.7. koncesji). Punkt ten zawarty w szczególnych warunkach wykonywania działalności objętej koncesją ze względu na właściwą obsługę odbiorców wskazuje, że Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Podkreślenia wymaga, że powód (przedsiębiorca) uzyskując koncesję staje się podmiotem zobowiązanym do wypełnienia postanowień określonych w udzielonej jej koncesji, o którą sama się ubiega, a która podlega reglamentacji przez Państwo. Powód jako profesjonalista powinien zdawać sobie sprawę z tego, że obowiązująca koncesja zawiera w swoich zapisach określony sposób prowadzenia działalności objętej tą koncesją. Jeżeli zatem powódka nie zaskarżyła zapisów udzielonej jej koncesji, to wyraziła ona zgodę na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi zgodnie z zapisami koncesji. Nie ulega zatem wątpliwości, że powód w sposób świadomy eksploatował urządzenia infrastruktury technicznej niedostosowane do obowiązujących przepisów prawa. Powyższe zachowanie powoda oznaczało prowadzenie działalności gospodarczej wbrew zapisom warunku 2.2.7. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wypełnienie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Wypełnienie warunków koncesji nie stanowi rzeczy dla przedsiębiorcy niemożliwej, bowiem organ koncesyjny określa je w granicach przepisów - art. 48 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.), a następnie w art. 37 ust. 3 ustawy – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r., poz. 646 ze zm.). Natomiast właściwa realizacja obowiązków

koncesjonariusza, przy zachowaniu należytej staranności stanowi gwarancje dla stabilności i równości podmiotów gospodarczych spełniających określone kryteria obrotu gospodarczego i zabezpieczenia interesów konsumentów. Dlatego też wykonywanie działalności gospodarczej w sposób naruszający warunki koncesji zagrożone jest sankcją w postaci kary pieniężnej, a w przypadku ich naruszenia w sposób rażący - jej cofnięciem.

Dodać w tym miejscu należy, że profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2005 r., IV CK 100/05, LEX nr 187120). Przedsiębiorca jako podmiot koncesjonowany uważany jest przez konsumentów jako pewne źródło gwarantujące, że nie tylko sprzedawane przez niego paliwo spełnia wszystkie dopuszczalne normy, ale również sposób jego magazynowania i dbanie o prawidłowe utrzymanie stanu technicznego oraz bezpieczeństwa. Szkodliwość czynu w związku z obowiązkami spoczywającymi na powodzie, który powinien być niejako gwarantem wykonywania w sposób prawidłowy i zgodny z przepisami prawa działalności gospodarczej, należy ocenić jako dużą.

Nadto, przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. To przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił. Zgodnie z Rozporządzeniu Ministra Przedsiębiorczości i Technologii w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych z dnia 22 marca 2019 r. (Dz. U. z 2019 r., poz. 759) w zał. 5 dotyczącym rodzajów dowodów legalizacji, okresów ważności legalizacji dla poszczególnych rodzajów przyrządów pomiarowych, terminów zgłaszania do legalizacji ponownej przyrządów pomiarowych wprowadzonych do obrotu lub użytkowania po dokonaniu oceny zgodności oraz okresów ważności legalizacji ponownej za pomocą metody statystycznej wskazano, że okres ważności legalizacji odmierzaczy gazu ciekłego propan - butan wynosi 2,5 miesiąca. W niniejszej sprawie powód nie posiadał aktualnego świadectwa legalizacji. Poprzednia legalizacja odmierzacza utraciła ważność z dniem 1 września 2019 r. Powód nie zakwestionował powyższych ustaleń.

Stopień zawinienia przedsiębiorcy w uchybieniu przepisów prawa i koncesji, a także braku należytej staranności w prowadzonej przez siebie koncesjonowanej działalności gospodarczej, należy uznać za wysoki.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2015 r., poz. 942) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Z treści powołanego wyżej przepisu jasno wynika, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. W ocenie Sądu, brzmienie powołanego wyżej przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując tym samym bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za działania przedsiębiorcy. Istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż zachodzą podstawy do nałożenia na odwołującego się kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Podstawą wymierzenia powódce kary pieniężnej było stwierdzenie, że naruszyła ona warunek 2.2.7. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a co za tym idzie fakt naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych. Ustalenia te opierały się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Również w treści

przywołanego uzasadnienia, Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że artykuł 56 ust. 6a P.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary.

Zgodnie z art. 56 ust. 6 P.e. ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek (ust. 6a).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie zgodził się z pozwanym w zakresie oceny przesłanek rzutuujących na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe - art. 56 ust. 6 P.e.

W niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu jest niewątpliwie wyższy niż znikomy, bowiem prowadzenie działalności w sposób sprzeczny z zakresem koncesji oznacza, że przedsiębiorca nie tylko lekceważy regulacje prawne, ale również może swoim zachowaniem narazić życie i zdrowie ludzkie na niebezpieczeństwo oraz stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego.

Zdaniem Sądu, orzeczona kara w łącznej wysokości 2.500 zł pozostaje we właściwej proporcji do przychodu z działalności koncesjonowanej uzyskanego przez powoda (...) zł w poprzednim roku podatkowym, tj. w 2019 r.

Sąd stwierdził, że kara w tej wysokości jest również adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości popełnionego czynu. Wymierzając powodowi karę, Prezes Urzędu zobowiązany był wziąć pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę naruszeń.

Kara pieniężna aby mogła spełniać wszystkie swoje cele i by była skuteczna, musi być na tyle dolegliwa by podmiot nie dopuszczał się w przyszłości podobnych naruszeń. Zdaniem Sądu, niższa kara nie spełniłaby swojej roli, albowiem nie stanowiłaby odczuwalnej dolegliwości dla ukaranego podmiotu, ani nie stanowiła przestrogi przed naruszeniami warunków koncesji w przyszłości, zarówno dla ukaranego powoda jak i innych przedsiębiorców. Zachwiane byłyby więc funkcje represyjna i prewencyjna, jakie kary administracyjne mają realizować. Należy przy tym podkreślić, że kara musi być dla przedsiębiorcy wystarczająco odczuwalna, a zatem nie może być jedynie symboliczna, gdyż tylko wówczas spełni ona swoją rolę przymuszającą do właściwego zachowania, ale także odniesie skutek wychowawczy i pozwoli zapobiec w przyszłości podobnym naruszeniom dokonywanym tak przez samego ukaranego przedsiębiorcę jak i innych przedsiębiorców działających na rynku obrotu paliwami.

Należy przy tym podkreślić, że strona powodowa jest przedsiębiorcą, wobec tego obejmuje ją podwyższony miernik staranności, zwiększone oczekiwania względem wiedzy, umiejętności. Przede wszystkim przedsiębiorca jest zobowiązany do zachowania szczególnej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej. Organ wydaje koncesję pod warunkiem zapewnienia gwarancji prowadzenia jej w kształcie określonym w koncesji.

Zdaniem Sądu wszelkie ograniczenia lub rozszerzenia przedmiotu i zakresu koncesji, wszelkie działania wychodzące poza granice uprawnień przyznanych koncesjonariuszowi stanowią naruszenie zasad tej koncesji. Dodać również należy, że powód był już uprzednio karany finansowo przez organ regulacyjny za naruszenie warunku koncesji objętego niniejszym postępowaniem (prawomocne decyzje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 lipca 2019 r., znak (...). (...)(...), kara w wysokości 6.000 zł oraz z dnia 5 grudnia 2019 r., znak: (...). (...)(...), kara w wysokości 11.000 zł).

Okoliczność ta stanowiła zatem czynnik zaostrzający dla określenia wymiaru kary pieniężnej w niniejszej sprawie.

W tych okoliczności Prezes URE miał prawo nie zastosować instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz 265).

SSO Bogdan Gierzyński